MANO MESSENGER

De tweewekelijkse krant over projecten van Mano in coronatijd

Stichting Mano helpt kwetsbare Rotterdammers mee te doen in de samenleving. We ondersteunen bij de ontwikkeling van kwetsbaar naar daadkrachtig. Honderden Rotterdamse kinderen, jongeren, volwassenen en gezinnen volgen wekelijks activiteiten bij Mano of worden bezocht door een vrijwilliger. Vanwege de coronacrisis is dit nu beperkt mogelijk. Daarom hebben we hard gewerkt om onze programma's op andere manieren aan te bieden, zodat onze deelnemers in deze moeilijke tijden niet geïsoleerd thuis zitten, maar zich tóch kunnen blijven ontwikkelen. In onze terugkerende Mano Messenger lees je hoe we dat doen. In deze editie staat de campagne Heel Rotterdam Helpt Een Handje Mee centraal: de campagne die we hebben ontwikkeld om onze deelnemers extra te ondersteunen in deze tijden van corona.

Heel Rotterdam helpt een handje mee

Voor de kwetsbare Rotterdammers die meedoen aan de programma's van Mano valt de coronacrisis extra rauw op hun dak. De informatie die landelijk wordt gedeeld over corona, is voor hen bijvoorbeeld niet altijd duidelijk en vaak hebben ze ook geen netwerk om op terug te vallen of familie in de buurt die hun vragen kunnen beantwoorden. Soms zitten gezinnen in kleine huisjes, waardoor kinderen zich niet op hun huiswerk kunnen concentreren, als ze überhaupt huiswerk kunnen maken, zonder laptops of tablets in huis.

Om deze mensen een helpende hand toe te steken, zijn we eind maart de campagne Heel Rotterdam Helpt Een Handje Mee gestart. We vroegen andere Rotterdammers om zich op te geven als vrijwilliger, want een handje helpen kost vaak maar een uurtje per week.

Er werd massaal gehoor gegeven aan onze oproep (en je kunt jezelf nog steeds opgeven!). Als vrijwilliger word je gekoppeld aan een gezin of persoon, waar je elke week een uur (of langer) contact mee hebt. Vrijwilligers ondersteunen door de taal te oefenen, door uit te leggen wat er in een persconferentie is gezegd, door te helpen met de post of administratie, door voor te lezen aan hun kindjes of door digitaal met de kinderen te knutselen of te sporten.

We merkten ook dat onze deelnemers spullen misten die in deze tijden van corona wel heel handig zijn; laptops, tablets, mobiele telefoons, gezelschapsspelletjes of kinderboekjes. Daarom vroegen we mensen ook om spullen te doneren. Ook hier ontvingen we er flink wat van, waar we vele gezinnen blij mee maakten.

Resultaten tot nu toe

Er is ontzettend positief gereageerd op onze campagne. Hoewel de maatregelen zijn versoepeld, loopt onze actie door. Door elkaar op afstand te blijven helpen, houden we corona samen onder controle. Desalniettemin zijn we trots op de resultaten tot nu toe:

- 85 mensen hebben zich aangemeld als vrijwilliger, die we natuurlijk meteen hebben gekoppeld aan een gezin of individu.
- We ontvingen meer dan 60 laptops! Deze brachten we naar gezinnen die er geen hadden, zodat ook zij weer (digitaal) contact konden maken en zodat de kinderen online les konden volgen.
- Er zijn superveel kinderboeken en spelletjes afgegeven. Ook deze verspreidden we over de gezinnen. Inmiddels zijn ruim 250 boekenpakketjes afgeleverd en de volgende zending staat alweer klaar dankzij een grote donatie van onze vrienden van het Rotterdamse IT-bedrijf IT Synergy.
- Van het Crisisfonds van Het Vergeten Kind, Kinderpostzegels Nederland en Augeo, kregen we waardebonnen van Intertoys ter waarde van € 50 die we aan 250 gezinnen in Rotterdam mogen uitdelen.
- Tot nu toe hebben we ruim € 5.000 aan donaties van particulieren mogen ontvangen voor ons noodfonds. Hiermee kunnen we onder andere boodschappen- en medicijnpakketten verstrekken aan onze deelnemers.
- Van verschillende fondsen hebben we tot nu toe € 35.000 ontvangen waarmee we allerlei activiteiten/ cursussen/trainingen in coronatijd organiseren.

Dankzij de ontvangen donaties...

... hebben we vele tientallen taalcafés kunnen organiseren.
... hebben we meerdere online trainingen in praktische en creatieve vaardigheden gerealiseerd.
... zijn er een-op-een gesprekken georganiseerd voor mensen die met een ingewikkelde vraag zitten en er alleen niet uitkwamen (denk aan schulden, eenzaamheid of een onveilige thuissituatie).
...hebben we vele tientallen online (en inmiddels ook weer fysieke) maatjestrajecten met kinderen en volwassenen gerealiseerd.
...konden we een mondkapjestraject starten, samen met vrijwilligers en deelnemers. We maken uitwasbare mondkapjes voor mensen die ze niet kunnen betalen. We hopen ze bijvoorbeeld uit te delen aan de Pauluskerk en de Voedselbank.
...kunnen we vanaf 1 juli diverse ontmoetings-, sport- en ontspanningsactiviteiten in de buitenlucht organiseren voor kinderen en gezinnen die we ondersteunen.
...kunnen we weekendjes weg organiseren voor meerdere gezinnen die het ontzettend zwaar hebben gehad in coronatijd. Zodra de situatie het toelaat, gaan de gezinnen uitwaaien aan huisjes aan het strand.

In het zonnetje

In elke editie van deze Mano Messenger wordt een bijzonder persoon in het zonnetje gezet. Iemand die iets fijns of opmerkelijks doet voor een ander. Deze keer zet Ancella, projectcoördinator bij Mano, maar liefst twee mensen in het zonnetje! Haar goede vriend Lars en haar zusje Laurentia. Zij leverden een enorm belangrijke bijdrage aan de campagne. Ancella vertelt zelf hoe dat precies zit!

Laurentia

"Lars is directeur van Bereik; een bedrijf dat zich richt op digitale buitenreclames in de vorm van abri's en billboards. Als je langs de snelweg een groot bord ziet met een mooie reclame erop, is het waarschijnlijk van Bereik. Op die borden zie je vaak reclames voor festivals, evenementen of restaurants, maar vanwege de coronamaatregelen kon niemand uit eten of naar een feestje, dus die reclames hoefden niet meer op de borden. En dus was er ruimte! Bereik zette een oproep op social media: organisaties die het hard nodig hadden, konden kosteloos gebruik maken van hun borden en de daarbij horende hulp. Wij hadden vanuit Mano net gebrainstormd over wat we voor onze deelnemers konden doen en dit aanbod zou ervoor kunnen zorgen dat we een grote campagne konden neerzetten. Ik belde Lars meteen op. Hij was altijd al geïnteresseerd in wat de stichting doet en vond het een tof idee om onze deelnemers te helpen. En zo was de campagne Heel Rotterdam Helpt Een Handje Mee geboren! Mijn zusje Laurentia werkt bij Bereik en zij deed 'de uitrol': in welke gebieden moeten onze reclames komen, welke plekken zijn goed, hoe lang is handig... Zij regelde het voor ons. Binnen een mum van tijd stonden er enorm grote borden langs de weg met 'Heel Rotterdam Helpt Een Handje Mee. Juist nu. Jij ook?' en natuurlijk een verwijzing naar de website. Daarnaast volgden er een aantal leuke varianten, zoals 'Geen Hand Geven, Wel Een Handje Helpen' of 'Thuis Blijven, Maar Toch Een Handje Helpen?' en 'Help Een Handje Mee Vanuit Huis!'

"We zijn heel blij dat jullie ons dit hebben gegund. Dankjewel!" - *Ancella*

Lars

Deze samenwerking met Bereik werd eigenlijk het startschot van de campagne. We hebben ontzettend veel nieuwe vrijwilligers gekregen, veel donaties, spelletjes, boeken en laptops mogen ontvangen en dat had niet gekund zonder Lars en Laurentia. De campagne zoals we die nu hebben gekregen, kostte eigenlijk duizenden euro's en dat kunnen wij als stichting nooit betalen.
We zijn dan ook superblij dat we deze kans hebben gekregen. En ondanks dat het een kosteloze campagne was, voelden we ons wel écht klant. Niets was te gek. We zijn heel blij dat jullie ons dit hebben gegund. Lieve Lars en Laurentia (en alle andere mensen van Bereik): dankjewel!"

Interview met donateur Marc Peels

'Ik ben dankbaar dat ik kan helpen'

Marc Peels is al jarenlang een belangrijke donateur van onze zusterorganisatie Pachachaca in Peru (voorheen Pasa la Voz). Uiteraard draagt hij stichting Mano ook een warm hart toe, zeker in deze tijden van corona. Toen hij hoorde dat er kinderen in Rotterdam geen huiswerk konden maken omdat hun gezin geen laptop kon betalen, ging hij op zoek naar laptops om te doneren. Tijd voor een gesprek met Marc, over Pachachaca, zijn betrokkenheid en natuurlijk over de laptops!

Hoe ben je in contact gekomen met Pachachaca?
In 2007 kwam mijn vrouw terug van een burn-out. Ze was aan het ontdekken wat ze echt leuk vond en een van haar passies bleek: zorgen voor mensen die niet voor zichzelf kunnen zorgen. Haar jobcoach stelde voor om naar Peru te gaan. In eerste instantie vond ze het een gek idee, maar uiteindelijk ging ze er toch voor. Dus zamelden we geld in en ze vertrok naar Peru om goede doelen te ondersteunen. Vlak voor haar vlucht zagen we een programma, waar Liesbeth Kerstens – de oprichter van Pachachaca (toen nog Pasa la Voz) – vertelde over het project dat ze in Cuzco had gerealiseerd.

We waren onder de indruk van hoe ze het leven van de kinderen structureel probeerde te verbeteren. Eenmaal in Peru kwam mijn vrouw erachter dat je niet zomaar geld aan een goed doel kon geven; er is veel corruptie en je weet helemaal niet of je geld goed terecht komt. Toen ook ik een paar weken in Peru was om te helpen, dachten we: waarom bellen we die dame van de televisie niet op? Daar hadden we een goed gevoel bij. Dat deden we. We dronken een kopje koffie met Liesbeth, ze vertelde meer over de achtergrond van de kinderen en over wat ze in de opvang deden en we voelden meteen dat onze donaties hier goed terecht zouden komen.

Je bent zelf ook op bezoek geweest bij de projecten in Peru. Hoe was dat?

Ik was enorm onder de indruk van de intrinsieke motivatie die Liesbeth en haar man Pavel hebben om het leven van de kinderen te verbeteren. Ze werken heel hard en met heel veel liefde. De kinderen zijn op hun beurt heel blij dat ze bij hen mogen zijn. De creatieve workshops die de ze krijgen, zijn een uitstekende manier om kinderen te motiveren. Mijn vrouw en ik namen een kijkje bij een filmworkshop. Terwijl de kinderen een camera vasthielden, sprankelden hun ogen. Die blije, fonkelende blik zal ik nooit meer vergeten. De week erop kwam hun film op televisie en ik zag hoe trots ze waren. En hoe erg ze genoten als ze hun zelfgemaakte krantje in hun handen hadden. Het was heel bijzonder om daarbij te zijn.

Marc

En nu heb je ook geholpen met Heel Rotterdam Helpt Een Handje Mee!

Eén van de dingen die mij zo aanspreken in wat Pavel en Liesbeth doen, is dat ze kinderen, maar inmiddels ook vrouwen en gezinnen helpen naar zelfstandigheid. Ze geven hen de tools om later hopelijk zelf verder te kunnen. Toen Liesbeth (red. die vanuit Peru ook nog altijd werkzaam is voor Stichting Mano in Rotterdam) belde en vertelde dat er ook kinderen in Rotterdam zonder laptop geen huiswerk konden maken, wilde ik graag helpen, ook om die reden. Ik werk bij een groot bedrijf en vroeg iedereen om nog goed werkende laptops die ze niet meer gebruikten, bij mij in te leveren. Uiteindelijk lagen er vijf op mijn bureau en die heb ik naar Rotterdam gebracht. Ik vind het belangrijk om te blijven helpen waar ik kan, in Peru, maar dus ook in Rotterdam. Toen ik hoorde hoe blij de gezinnen waren met hun laptop, kreeg ik kippenvel. We zijn bevoorrecht en ik ben dankbaar dat ik mag en kan helpen.

De familie Isazade was één van de gezinnen die een gedoneerde laptop ontving. “In deze tijd met corona is het moeilijk om geen laptop te hebben, dus we waren heel blij toen we deze laptop kregen. De kinderen maken er veel gebruik van. Dankjewel!”

In gesprek met Liesbeth Kerstens

'De lockdown betekent in Peru eigenlijk overleven'

Stichting Mano heeft een warme band met Peru, in het bijzonder met de regio Cuzco. Liesbeth Kerstens (mede-oprichter van Stichting Hoedje van Papier en voorheen ook directeur) runt hier zusterorganisatie Pachachaca, samen met haar man Pavel. Met hun gezinshuis bieden ze opvang aan elf kwetsbare kinderen. Ook is dit de plek waar andere kinderen uit de omgeving huiswerkbegeleiding krijgen en gezinnen worden geholpen. Maar net als hier, grijpt het coronavirus ook in Peru om zich heen. Een gesprek met Liesbeth over wat de totale lockdown van het land betekent voor Pachachaca.

Hoe ziet de lockdown in Peru eruit?

Eigenlijk is het overleven. Iedereen moet thuisblijven. Veel gezinnen hebben moeten rondkomen van wat de ouders verdienen op straat, op de markt, bijvoorbeeld met de verkoop van eten, en zij hebben nu geen geld. Er is hier ook geen sociaal vangnet, dus als je niet werkt, heb je geen eten. Voor de kinderen, die in ieder geval tot december niet naar school kunnen, betekent de lockdown dat ze geen dagbesteding hebben en niets leren. Hun ouders zijn vaak niet in staat om hen thuisonderwijs te geven.

Liesbeth en Pavel

Wat betekent de lockdown voor Pachachaca?

Wij zijn een gezinshuis voor elf kinderen en daarnaast bieden we andere programma's; huiswerkbegeleiding voor kinderen uit de regio, workshops voor kinderen in vakantietijd, ambulante hulp aan gezinnen en programma's om vrouwen te empoweren. Omdat iedereen thuis moet blijven, ziet het leven voor ons er wel anders uit. Pavel begeleidt de elf kinderen die we opvangen; hij helpt ze met schoolfilmpjes, en met het maken van hun huiswerk. Alle kinderen die hier normaal huiswerkbegeleiding krijgen, moeten thuisblijven, maar gelukkig helpen de leerkrachten hen op afstand. De gezinnen die we ambulant ondersteunden, hebben het nu erg zwaar. De problemen waar zij voor de coronacrisis tegenaan liepen, worden nog erger. Deze gezinnen (en andere gezinnen uit de regio) ondersteunen we met voedselpakketten. Bij ons worden wekelijks 80 pakketten opgehaald.

Hoe gaat het met de kinderen?

Met ‘onze’ kinderen gaat het over het algemeen goed. We hebben genoeg eten, een mooie tuin, en we hebben zelfs internet. Het zijn echt de gezinnen waar we ambulant mee werken waar we ons zorgen om maken. Ze wonen met te veel mensen in een te kleine ruimte, met weinig of geen eten en geen internet. Iedereen voelt zich opgesloten, kinderen mogen niet buitenspelen, en we krijgen zelfs signalen dat huiselijk geweld toeneemt. We proberen zo goed mogelijk telefonisch contact te houden, maar normaal gesproken krijgen ze psychische hulp, therapie, en helpen we hun kinderen met hun schoolwerk. Nu moeten ze het doen zonder een groot deel van die hulp en ondersteuning.

Voedselpakketten worden opgehaald

Hoe gaat het met jullie?

We voelen ons heel bevoorrecht en zijn dankbaar dat we anderen kunnen helpen, maar tegelijkertijd voelen we ook de wanhoop, omdat zoveel mensen zich miserabel voelen. Het is bijna niet voor te stellen dat zulke basale dingen als eten en medicijnen moeilijk te verkrijgen zijn. Dat je honger hebt maar dat er niets te eten is. Dat je ziek bent, maar niet behandeld kan worden. We helpen waar we kunnen en dat blijven we ook doen.

Is er nog iets positiefs te ontdekken aan deze crisis?

Wat ik heel positief vind, is dat we alles op basis van gelijkwaardigheid doen. In de Andes hebben ze er een woord voor: ayni. Het betekent ‘wederkerigheid’ en is gebaseerd op het idee dat alles met elkaar verbonden is. In de praktijk zien we dat wij delen wat we hebben met de gezinnen in de buurt en dat de gezinnen op hun beurt komen werken in de moestuin, om maar iets te noemen. Deze moeilijke tijd moeten we samen doormaken, en sterkt het principe van verbondenheid en wederkerigheid. Een paar maanden geleden was er een meisje hier dat meedeed aan de muziekworkshop van Pavel. We zagen haar niet meer door corona, maar afgelopen week ontving Pavel een appje van haar. Ze had een liedje gemaakt over de coronatijd waarin ze zong dat ze hoopte dat alles gauw weer beter zou gaan.

Minet en Rob

SamenDoorSamen–deelnemer Minet

'Met mijn verhaal probeer ik anderen te motiveren'

Drie jaar geleden vluchtte Minet vanuit Eritrea naar Nederland. Vorig jaar begon hij aan zijn traject bij SamenDoorSamen. "In het eerste gesprek vroegen ze wat mijn plan was. Ik probeerde alles zo duidelijk mogelijk uit te leggen. Ik wilde snel de taal leren zodat ik ook in Nederland verpleegkundige kon worden, want dat was mijn beroep in Eritrea."

Vrijwilligerswerk in het ziekenhuis

"Eerst kreeg ik een taalcoach, zodat ik nog beter de taal zou leren. Daarna mocht ik ook meedoen aan trainingen." Zo leerde Minet Rotterdam en de Nederlandse taal heel snel en heel goed kennen. Zijn begeleider vond het al gauw tijd voor een gesprek met een arts, om te kijken of Minet iets kon betekenen in een ziekenhuis. "We spraken af met Rob, een arts die op de Spoedeisende Hulp werkt bij het Erasmus MC. Ik vertelde hem over mijn werk in Eritrea en dat mensen helpen mijn passie is. Het was een goed gesprek en hij vroeg of ik vrijwilligerswerk wilde doen in het ziekenhuis. Dat wilde ik wel! 21 januari van dit jaar begon ik."

Een baan!

"Ik ging aan de slag als zorg-assistent, dat wil zeggen dat ik de verpleegkundigen help. Ik leg bijvoorbeeld de materialen klaar en breng eten naar patiënten. De functie is onder mijn niveau, maar ik was blij dat ik weer in het ziekenhuis was. Het was heel druk vanwege corona, dus we hebben hard gewerkt. Op 30 april was mijn vrijwilligerswerk afgelopen. Maar gelukkig heeft het ziekenhuis mij een baan gegeven! Op dit moment werk ik vier dagen in het Erasmus als zorg-assistent en ik vind het heel erg leuk. De mensen zijn heel vriendelijk en behulpzaam."

De toekomst

Hoewel Minet bijna geen hulp meer nodig heeft vanuit SamenDoorSamen, blijft hij wel betrokken. Inmiddels maakt hij deel uit van een praatgroep voor mensen uit Eritrea. "Op dit moment is de praatgroep online, een uurtje per week. Ik vertel de mensen in onze moedertaal wat de corona-maatregelen betekenen, wat de ministers op de persconferentie hebben gezegd. Ook geef ik ze advies over hoe ze goed kunnen integreren in Nederland. Ik gebruik mijn eigen verhaal om mensen te motiveren voor hun toekomst." En hoe ziet Minet zijn eigen toekomst voor zich? "Ik ben heel blij dat ik voor mijn gezin kan zorgen met deze baan. Dat is een goed begin. Maar ik ben ambitieus! Over een tijdje wil ik aan het werk als verpleegkundige en nog later hoop ik onderzoek te doen."

Column

Elke editie is er in onze krant een column te vinden.

Deze keer is de column geschreven door Ellen Mannens, die dankzij het coronavirus vrijwilliger werd bij SamenDoorSamen.

Ze hangt nu iedere dinsdagochtend digitaal aan de bar van het taalcafé.

Ellen

Eindelijk weer naar de kroeg

door Ellen Mannens

Een kleine maand geleden opende ik mijn eigen virtuele Taalcafé door vrijwilliger te worden bij Mano. Ideaal! Ik had net een jaar als een gek gewerkt aan mijn eerste boek (Voor Altijd De Eerste, check die beauty) en net toen ik als freelance tekstschrijver weer voor mijn opdrachtgevers aan de slag wilde, trokken zij hun opdrachten terug vanwege corona-maatregelen. Niks doen was even leuk om bij te komen van m'n boek, maar al snel bekroop me het gevoel dat er weer actie nodig was. Nuttig zijn, in het werkritme blijven, je brein blijven stimuleren om nieuwe kansen te zien in deze vreemde tijden...

...Ach, wat zit ik nu mooi te kletsen, ik miste gewoon de kroeg! Ik miste een vers getapt koud biertje. Ik miste krokant gebakken bitterballen met een veel te hete vulling en te scherpe mosterd. En nee, die heb ik nog steeds niet, maar dat is niet erg voor mijn gezondheid, want wat ik vooral miste, waren de onverwachte ontmoetingen en mooie gesprekken die je hebt op plekken waar mensen samenkomen. De ene keer is het diepgaand, de andere keer oppervlakkig, de ene keer ben je vroeg thuis, de andere keer laat.

Dat is precies wat er gebeurt in ons Taalcafé: het is gewoon een echte kroeg. Voor ik begon las ik gretig alle handleidingen, volgde de online intervisie, schreef plannen, bedacht inhoud, maar ontdekte toen dat een Taalcafé niet voor niets een café is. De een komt later binnen, de ander gaat eerder weg. De een kijkt alleen toe, de ander heeft het hoogste woord.

"Ik ben de barvrouw die het vak van gastvrouw dient te verstaan. Het is mijn taak iedereen zich op z'n gemak te laten voelen in de kroeg."

En ik? Ik ben de barvrouw die het vak van gastvrouw dient te verstaan. Het is mijn taak iedereen zich op z'n gemak te laten voelen in de kroeg. Ik help de gesprekken weer op gang als ze doodbloeden. Ik stel onbekende bargasten aan elkaar voor en ik gooi er zelf ook nog een verhaal doorheen als ik er zin in heb.

'Lekker ouwehoeren' is niet voor niets het eerste nieuwe woord dat mijn stamgasten van me leerden. Ik vermaak me nog wel even in het Taalcafé.

Stichting Mano in tijden van corona

Het coronavirus zet de wereld op zijn kop. Dat geldt voor iedereen en met name ook voor de kwetsbare Rotterdammers waar wij ons als Stichting Mano voor inzetten. Veel mensen vragen ons of ze iets kunnen betekenen. Dat is hartverwarmend om te merken! Tegelijk wordt ook heel duidelijk hoeveel mensen juist nu op ons rekenen, hoe klein hun reserves en netwerken zijn, hoe snel ze in de eenzaamheid verdwaald raken, hoe de nieuwe onzekerheden hen bezighouden en direct (verder) in de problemen duwen.

Onze begeleidingstrajecten en cursussen bieden we momenteel digitaal aan. Bij het starten van digitale activiteiten en het rondbrengen van boodschappen, medicijnen en kinderboekenpakketten hebben we vastgesteld dat veel van onze deelnemers niet over een laptop, tablet of smartphone beschikken. En juist nu zijn deze onmisbaar!

Er is dan ook meer dan genoeg te doen en nieuwe helpende handjes en donaties verwelkomen wij met alle liefde. Daarom zijn wij de campagne 'Heel Rotterdam Helpt een Handje Mee' gestart. We kunnen de volgende zaken goed gebruiken:

- Nog meer helpende handjes – Meld je hier aan als vrijwilliger
- Donaties in de vorm van apparatuur en materialen (laptops, tablets, smartphones, kinderboeken, spelletjes)
- Free publicity voor onze campagne (hulp bij verspreiden van onze actie over je netwerk)

Ben je niet in de gelegenheid om je tijd te doneren? Een geldelijke bijdrage voor ons noodfonds is altijd van harte welkom! Doneren kan via het donatieformulier.

Colofon

Met medewerking van:
Ancella
Minet
Liesbeth
Marc

Redactie:
Patrick van de Westelaken
Lieke Galbraith

Journalist:
Lianne Collignon

Vormgeving:
Marcel van den Assem - Kadanz

MANO

Met grote dank aan:

Aegon | Alderweireld Consultancy | Allemaal Digitaal | Augeo | Bevordering van Volkskracht Delfshaven Helpt | Elise Mathilde Fonds | Het Vergeten Kind | IT Synergy | Kinderpostzegels Nederland Oranjefonds | RTV Rijnmond | Sint Laurensfonds | VoorGoed | Woonplus Schiedam en alle particuliere donateurs en vrijwilligers!